

21. feb. 2015

Til Folketingets Kulturdvalg

Vedrørende medielicens

Den korte version: Med ca. 99 procent af befolkningen i en situation, hvor der ifølge medieloven skal betales licens er der reelt tale om en skat. Derfor: gør det til en skat og ikke som idag et 'frit valg', der reelt ikke er frit (for disse 99 % af befolkningen). At det ikke er en skat, kan efter min opfattelse kun skyldes et dårligt kompromis omkring et, måske for nogle, følsomt emne vedr. det danske skattetryk.

Den lidt længere version: I min hustand har vi ikke fjernsyn - og har med en kort undtagelse omkring 1999/2000 (hvor vi betalte fjernsynslicens) ikke haft det. Vi har tidligere haft - og brugt - radio (inkl. DR's kanaler), og har betalt radiolicens indtil denne ophørte med overgang til medielicensen få år tilbage. Herfra har vi ikke betalt licens. Jeg betaler gerne en generel medieskat for at have public service medier i landet (Som DR og TV2-regioner), men nødtigt en forbrugsafgift (som licensen) for noget jeg ikke bruger. Det sidste, som er virkeligheden, virker ikke logisk

Vi har fravalgt DRs og TV2(-regioners) nyheds- og programflade, der ikke umiddelbart tilbyder noget i forhold til vores ønsker og behov, som vi ikke kan finde andre steder. Vi bruger ikke disse medier - heller ikke deres netbaserede platforme. Indtil radiolicensens ophør havde vi en slags halv mulighed i forhold til dette fravalg. Det har vi med medielicensen som eneste 'valg' i praksis ikke længere i et samfund, hvor selv offentlige myndigheder ofte kun kan nås og kan servicere dig via internettet, som vi selvfølgelig bruger som almindeligt oplyste mennesker i Danmark.

Vi har løbende diverse avisabonnementer, som vi betaler for - og har også adgang til disse og mange andre nyhedsmedier via internettet. Disse abonnementer er reelt frie (og nogle betalte) valg, men kræver bortset fra de rent trykte versioner, at man har internetadgang og dermed tilmed også skal betale licens - til TV-stationer, der intet har med disse medier og abonnementer at gøre (læs DR og TV2 regioner) og reelt koster svarende til et fuldt årsabonnement på

fx et trykt dagblad. Igen: Som skat for public service kan dette give mening, men som forbrugsafgift gør det ikke efter min overbevisning ikke.

Både min kone og jeg er netop igen blevet antastet af flere omgange af personer, der ringer på vores dør på sene tidspunkter og kontakter os telefonisk, der, uden at præsentere klart hvem de er, og hvor de kommer fra med hvilket ærinde, stiller insisterende spørgsmål om, hvem der bor i husstanden, samt hvilke digitale apparater, vi har som hhv. arbejdsgiverbetalte og private. Det virker underligt uofficielt og nærmest som chikane.

Senest har vi modtaget brev, hvor vi på tro og love skal erklære, at vi ikke har digitale apparater (arbejdsgiverbetalte eller private) med adgang til radio-, TV--signal eller internet, der anvendes til private formål. Uden denne erklæring vil vi indenfor 30 dage automatisk blive opkrævet medielicens. Brevet kommer fra DR som medievirksomhed - ikke fra en offentlig myndighed.

Med tidligere og nuværende licensbetalingsystem, vil der altid være såkaldte 'sortseere', også selvom hullet til dette måske idag er mindre end tidligere. Vi har i vores husstand aldrig betragtet os som sådanne sortseere jf. ovenfor og har forsøgt at betale i overensstemmelse med vores forbrug, da det netop er og altid har været en forbrugsafgift og ikke en skat.

Jeg opfordrer hermed til, at man politisk arbejder imod at finde en løsning, hvor man enten gør den nuværende licensbetaling til en skat (for alle eller de fleste - 99%) eller gør den til et reelt frit og forbrugsafhængigt valg.

Med venlig hilsen

Kasper Sánchez Vibæk
København
